

Biblioteca sufletului meu

Plimbându-mă prin bibliotecă, am observat o carte oarecum diferită. Aspectul era același cu al multor cărți: titlul scris cu litere aurii, copertă roșie, dar totuși ceva era special la acea carte.

M-am apropiat de ea, iar când am luat-o, mi-am dat seama că nu avea pagini. Am încercat să le caut, dar în locul lor am găsit o galaxie. Mirarea și emoția mea a fost mare și fără a ezita ... am intrat în ea.

Am călătorit o perioadă de timp, parcă pluteam, parcă zburam și aveam impresia că sunt Meg din „O buclă în timp”, până ce am ajuns într-un loc plin de flori ce mi se părea cunoscut. În apropiere era o casă (familiară și ea), iar în fața ei, pe o masă frumos decorată se afla un coș de Paște. O fetiță îmbrăcată cu o blăniță roz alerga fericită pe covorul înmiresmat. Lângă mine se afla cartea magică și atunci mi-am dat seama că am călătorit în trecut. Mă aflu în grădina de flori a bunicii, la primul meu Paște. O căldură puternică mi-a învăluit sufletul. Emoție? Extaz? Eram mirată de tot ce vedeam. Voiam să rămân aici o veșnicie, dar eram speriată, neștiind cum voi ajunge înapoi și cât timp am lipsit din prezent. Așa că am luat cartea și am pătruns din nou în galaxie.

De data aceasta am ajuns sub un trandafir galben, imens. Lângă mine, se afla un băiețel ce se juca cu o pisică. Mi-am dat seama că era verișorul meu. L-am întrebat cum pot ajunge înapoi, dar nu puteam comunica cu el. Nu mă putea vedea sau auzi.

Apoi, dintr-o dată am zărit o fetiță cu pălărie de soare, apropiindu-se. Eram tot eu. Aveam în mână o minge roșie și îl chemam pe băiețel să se joace. Dar nici ea nu mă auzea. Am deschis cartea și cu speranță, am intrat iar.

Am ajuns într-o pădure, unde m-am zărit pe mine împreună cu prietena și părinții mei. Eram la un picnic și ne jucam. Eu începusem să fug după un fluture multicolor ce nu părea să se îndure așteptându-mă.

Acum, chiar îmi făceam griji! Am deschis cartea și am intrat pentru a treia oară în magica galaxie. De data aceasta, călătoria a durat cel mai mult. Voiam să se termine fiindcă mi se părea că-mi ia o veșnicie.

Am ajuns chiar în același colț din bibliotecă. De pe raft, vedeam că lipsește o carte: cartea roșie, magică. Am așezat-o înapoi cu sfială, uitându-mă la ceas. Era ora șapte... ora la care mama se întorcea după mine.

Am coborât la ea și m-a întrebat dacă am găsit o carte pe placul meu. I-am spus apoi că am „citit” cea mai interesantă carte, ba chiar am trăit-o. Dar am păstrat toată întâmplarea într-un colț special al sufletului meu.